

Formanden: Tilhørerne maa forholde sig rolige.

Staaung: Endelig sagde den højtærede Statsminister henvendt til de Konservative nogle Ord om disses Ønsker om Told. Saa vidt jeg forstod, gik den højtærede Statsminister ikke videre end til at sige, at han kunde godt tænke sig en Undersøgelse af dette Spørgsmaal, hvis Erhvervene ønskede en saadan. Jeg kan naturligvis ikke have noget imod, at man undersøger og yderligere belærer Erhvervene om, i hvilken Grad de har taget fejl ved det Valg, som fandt Sted den 2. December. Men en *Undersøgelse*, det er altsaa det, som man synes at ville byde Erhvervene — jeg haaber, de Konservative vil føle sig trøstede ved Udsigten til dette store Resultat. Hvad denne Undersøgelse vil resultere i, ved vi saa nogenlunde i Forvejen, det har det ærede Medlem Hr. Pinstrup jo paa Venstres Vegne sagt os nogle Gange, senest ved det store Landbomøde i Odense, det bliver Kølleslag til dem, der vover at tale om Toldforanstaltninger. Men den Tid, den Sorg, Undersøgelsen skal vel have til Formaal at give den fornødne Tid paa et Omraade, der ellers vilde være højst ubehageligt at have med at gøre.

Pürschel: Den Debat, der føres her i Dag, forekommer mig i en vis Henseende at have megen Interesse. Det vil erindres, at man gentagne Gange her i Tinget har drøftet Muligheden af at dele Finanslovdebatten i en politisk Debat og en mere saglig Finanslovdebat. Jeg har gentagne Gange gjort mig til Talsmand herfor. Forløbet af Debatten i Dag og i Gaar forekommer mig at være et Fingerpeg i Retning af, at dette Ønske ikke kunde være uigennemførligt. Nu er jeg jo slet ikke blind for, at Forholdene denne Gang er særlige, at der har fundet en Drøftelse Sted i Efteraaret o. s. v., men paa den anden Side er der dog ogsaa fremkommet en Række nye Momenter, som kunde have foranlediget en meget lang Drøftelse, hvis man havde taget fat paa den paa almindelig Vis. Jeg vil derfor gerne fremhæve, at dette, at man nu staar ved Enden af denne politiske Debat allerede paa den anden Dag, for mig staar som en kraftig Opfordring til Partierne her om at tage Spørgsmaalet om en Deling af Finanslovdebatten til Efteraaret op igen til fornyet Overvejelse.

Med Hensyn til Debatten i øvrigt skal jeg begrænse mig til nogle faa Bemærkninger. Jeg skal takke den højtærede

Statsminister for det venlige Tilsagn om, at man fra Regeringens og fra Venstres Side, naar Erhvervene tager Initiativet — hvad de jo ikke vil tøve med at gøre — vil underkaste deres Henvendelser en fordomsfri Prøvelse. Men jeg er naturligvis ikke blind for, at Værdien af dette Tilsagn først kan maales, naar Prøvelsen har fundet Sted, og jeg maa understrege, at *Undersøgelser* jo er foretaget mange Gange, og at man derfor forholdsvis hurtigt maa og bør kunne komme til et *Resultat*.

Til det ærede Medlem Hr. Staaung skal jeg kun sige, at naar han nu var ude med en Udtalelse om, at det konservative Parti havde *Pligt* til at støtte dette Ministerium, og fremsatte denne Udtalelse uden Begrænsning af nogen som helst Art, saa vil jo blot to Minutters rolig Overvejelse overbevise det ærede Medlem om, at denne Udtalelse ligger ganske paa Linie med de politiske Udtalelser, han fremsatte i Gaar, idet de nemlig var direkte stridende mod hinanden, saaledes som paavist af det ærede Medlem Hr. Rode, og jeg beklager derfor som Afslutning paa denne Debat at maatte slaa fast, at Værdien af de politiske Udtalelser, der er kommet fra Socialdemokraternes Ordfører i denne Debat, har været fuldkommen lig Nul.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Hagbart Berg har Ordet for en kort Bemærkning.

Hagbart Berg: Jeg sporer jo i det ærede Medlem Hr. Staunings sidste Tale en ikke ringe Bitterhed. Jeg finder i det hele taget ikke Anledning til at forlænge denne Debat, efter at den højtærede Statsminister nu har haft Ordet, men jeg skal kun gøre opmærksom paa, at det jo hverken er Venstre eller det konservative Folkparti, der styrtede Ministeriet Stauning, det var *deres egne*, og der er saaledes ingen særlig Grund til at lade Bitterheden gaa ud over os. Det er forstaaeligt, og jeg havde ogsaa ventet det, at det ærede Medlem Hr. Stauning nu søger at appellere til de arbejdsløse, men jeg skal i den Anledning kun gøre opmærksom paa, at da Venstre traadte til i 1920, var der nogle og halvtredsindstyve Tusinde arbejdsløse, da Venstre traadte fra, var dette Tal gaaet ned til 27 000, medens vi arvede ca. 70 000 arbejdsløse fra Ministeriet Stauning. Det er altsaa det socialdemokratiske Ministeriums Indsats i Retning af at formindske Arbejdsløsheden herhjemme. Jeg tror derfor, at man ogsaa indenfor de ar-